

Arrest

nr. 45 289 van 23 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 16 april 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 11 februari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 12 februari 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, welke luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van de Russische Federatie en van Tsjetsjeense etnische origine te zijn. U werd geboren op 17 augustus 1990 te Khasavyurt, Dagestan. Uw officiële adres was de Imam Alim Sulanova straat, maar vanaf 2007 woonde u effectief bij uw grootmoeder in de Tostovostraat in het dorp Baliyurt nabij Kasavyurt. U bent op 5 november 2008 op religieuze wijze gehuwd met M.(...) D.(...) H.(...).

U stelt dat u problemen begonnen toen in juli 2007 uw vader werd meegenomen en gefolterd door wat u vermoed Kadyrovtsi te zijn. Dit gebeurde omdat uw vader in de periode mei – juni 2007 onderdak had verleend aan een vriend van hem, genaamd U.(...) T.(...). Uw moeder vertelde u later dat deze man een Tsjetsjeense rebellencommandant zou geweest zijn. Toen uw vader na twee weken werd vrijgelaten, was hij in slechte toestand. Na van zijn verwondingen te zijn bekomen, vertrok hij in augustus 2007 naar de bergen om zich aan te sluiten bij de strijders. Niemand heeft sindsdien nog iets van hem vernomen. Korte tijd later probeerden de Kadyrovtsi, die op zoek waren naar uw vader, uw moeder mee te nemen, maar door tussenkomst van de burens kon dit worden verijdeld. In september 2007 zouden de Kadyrovtsi nog een tweede maal aan huis komen. Daarop besliste uw moeder om samen met uw zus te vluchten. U wist niet naar waar zij vertrokken en had daarna geen contact meer met u moeder. U ging bij u hulpbehoevende grootmoeder wonen. U kende geen problemen toen u daar woonde.

In november 2008 huwde u met M.(...) D.(...) H.(...). Uw man verdween in december 2008, zonder dat u wist waarom. Niemand heeft sindsdien nog iets van hem vernomen. U deed geen aangifte hiervan omdat u geen vertrouwen had in de politie, en uw man had geen familie of vrienden die u kon aanspreken. U hoorde pas dat hij zich bij de rebellen zou hebben aangesloten, toen u op 26 maart 2009 door Kadyrovtsi werd meegenomen. Op straat duwden mannen u in een minibus en trokken ze een zak over u hoofd. U werd meegenomen naar een onbekende plaats waar u werd ondervraagd over de locatie van uw vader en uw man. Ze mishandelden en bedreigden u, maar u vertelde hen dat u niets wist. U werd op 27 maart 2009 vrijgelaten op voorwaarde dat u binnen de week informatie over uw vader en man zou vergaren. Uw Russisch binnenlands paspoort werd afgenomen en ze vertelden u dat er in de hele Russische Federatie een opsporingsbevel tegen u liep.

Na uw vrijlating sprak u een vriendin van uw moeder aan, die u in contact bracht met uw moeder en zus in Moskou. Deze vriendin vergezelde u op 30 maart 2009 met de bus van Dagestan naar Moskou. Omdat zij de buschauffeur kende werd uw identiteit niet gecontroleerd. Op 1 april 2009 kwam u in Moskou aan, waar u uw moeder en zus ontmoette. U verbleef twee weken in Moskou, waar vermoedelijk ook valse papieren voor u werden gemaakt, vooraleer u op 14 april 2009 met de auto vertrok. U liet uw moeder en zus achter en reisde in het gezelschap van een chauffeur en begeleider, die u voorbij de eerste grens loodsten. Daarna reisde u alleen per bus verder. Uw valse paspoort werd vermoedelijk aan de chauffeur van de bus overhandigd. U stel dat er tweemaal douaniers op de bus stapten. Eenmaal stapte een douanier met een paspoort in de hand op u toe, maar liet u zonder grondige controle verder met rust. Aan een benzinstation stapte u over in een auto die u tot in België bracht. U kwam aan in België op 16 april 2009 en vroeg dezelfde dag asiel aan. U beviel op 8 augustus 2009 van een dochter, B.(...) S.(...).

B. Motivering

U verklaart dat uw problemen het gevolg zijn van het feit dat uw vader en uw man zich bij de rebellen zouden hebben aangesloten, respectievelijk in augustus 2007 en december 2009. U verklaart te vrezen voor uw leven nadat u op 26 maart 2009 werd aangehouden, mishandeld en bedreigd door Kadyrovtsi.

U legde echter geen stukken voor die uw identiteit of de waarachtigheid van uw asielrelaas kunnen aantonen. U kunt geen documenten voorleggen die uw identiteit bewijzen, zoals uw Russisch binnenlands paspoort, wat het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk maakt om uw identiteit vast te stellen. Bovendien hebt u geen begin van bewijs dat uw asielrelaas zou kunnen ondersteunen. U reikt het Commissariaat-generaal ook geen elementen aan die uw bewering dat u door Kadyrovtsi werd opgepakt, kunnen staven. Zo kan u uw verklaring dat u in de gehele Russische Federatie wordt gezocht door middel van een opsporingsbevel op geen enkele manier concreet maken. Door het ontbreken van enig begin van bewijs in verband met uw identiteit of de feiten waarop u zich beroept om bescherming aan te vragen, ziet het Commissariaat-generaal zich genooddacht om aan de waarachtigheid van uw relaas te twijfelen.

Bovendien wordt door uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw recente verblijf in Dagestan ernstig ondermijnd. Toen u werd gevraagd om enkele belangrijke gebeurtenissen op te noemen die zich in de periode voor uw vertrek hebben voorgedaan, bleef u het antwoord schuldig (CGVS, p.18). Zelfs toen u verschillende antwoordmogelijkheden of voorbeelden van gebeurtenissen werden voorgeschoteld, o.a. aanslagen, feesten, openingen van publieke gebouwen, renovaties van gebouwen, grote werken of zelfs gebeurtenissen uit uw persoonlijke interessesfeer, kon u geen concrete antwoorden geven. Gezien het feit dat u het Commissariaat-generaal geen documenten ter staving van

uw identiteit of recente verblijf kon voorleggen, werd u tijdens het gehoor op het belang van deze vragen gewezen. Hoewel het belang van deze vragen herhaaldelijk en expliciet werd beklemtoond, verklaarde u dat u geen precieze herinneringen meer had over uw recent verblijf in Dagestan (CGVS, p. 18). Aan uw bewering dat u voor uw komst naar België, recent nog in Dagestan verbleef, kan dan ook weinig geloof gehecht worden. Deze vaststelling heeft natuurlijk ook gevolgen voor de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten, in het bijzonder de arrestatie en de bedreigingen die u ondergaan zou hebben op 26 maart 2009. Indien u toen niet in Dagestan verbleef, kan deze arrestatie immers onmogelijk als geloofwaardig beschouwd worden.

Voorts zijn een aantal van uw verklaringen weinig plausibel. Zo vertelde u dat u geen problemen meer kende toen u na het vertrek van uw moeder bij uw grootmoeder ging wonen. Gevraagd waarom u geen problemen meer kende, antwoordde u dat de Kadyrovtsi u daar niet konden vinden (CGVS, p. 15). Gezien uw moeder volgens uw bewering gezocht werd door de Kadyrovtsi, lijkt het weinig logisch dat ze niet bij haar moeder – uw oma – zouden gaan kijken. De verklaring dat uw appartement, noch de woonst van uw man werd doorzocht door de Kadyrovtsi, lijkt dan weer weinig logisch of consistent met de rest van uw relaas. (CGVS, p. 17). Indien de Kadyrovtsi werkelijk op zoek waren naar een man die zich bij de rebellen zou hebben aangesloten, is het onwaarschijnlijk dat ze geen huiszoeking op zijn woonst zouden hebben uitgevoerd. Indien de Kadyrovtsi wel bereid waren om u te ontvoeren om informatie over uw man te vinden, lijkt het niet logisch dat ze in uw appartement dan géén huiszoeking zouden gedaan hebben.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

U legde een attest van uw vroegere school voor bij het Commissariaat-generaal. Dit document, dat op 7 augustus 2009 werd opgemaakt op verzoek van de vriendin van uw moeder en u nadien werd opgestuurd, kan echter niet beschouwd worden als een begin van bewijs van uw identiteit. Zoals reeds werd opgemerkt, legde u immers geen identiteitsdocument (paspoort) voor. Bovendien kan dit document, dat zou verklaren dat u tot 2007 op die school hebt gezeten, uw recente verblijf in Dagestan tot maart 2009 niet aantonen, noch uw asielrelaas ondersteunen.

Gelet op bovenstaande overwegingen, dient bijgevolg geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus, voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekster voert tevens een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoekster stelt dat ze niet akkoord kan gaan met de beslissing en dat haar ten onrechte de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd. Haar relaas werd consistent gebracht en de verwerende partij beweert volgens verzoekster ten onrechte dat onvoldoende gegevens gedetailleerd zouden zijn. Volgens verzoekster gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij een vrouw is die bedreigd werd, wier man en vader verdwenen zijn en die op zoek was naar een veiliger oord. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besteedde onvoldoende aandacht aan verzoeksters profiel als vrouw wonende in een overwegend islamitisch land. Het gebrek aan bewijs van identiteit of herkomst brengt niet noodzakelijkerwijs de ongeloofwaardigheid van het gehele vluchtverhaal met zich. Er dient immers voorzichtig te worden omgesprongen met de bewijslast die op de kandidaat-vluchteling rust, zo blijkt ook uit de proceduregids van het UNHCR waaruit verzoekster citeert. Verzoekster was immers omwille van de precare situatie niet in staat om (identiteits-) bewijzen te bezorgen. Verzoekster verwijst voor wat de situatie in het land van herkomst betreft naar de door haar aan het verzoekschrift *toegevoegde "Country of Origin Information"*. Volgens verzoekster is recent verblijf geen voorwaarde in de zin van de vluchtelingendefinitie in het Vluchtelingenverdrag, noch in de EU-Kwalificatierichtlijn, waardoor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte een bijkomende voorwaarde inlast. Verzoekster stelt vervolgens dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een impliciete manier toegeeft dat het schoolattest verzoeksters verblijf in 2007 bewijst, wat impliceert dat verzoekster 17 jaar daar gewoond heeft. In die omstandigheid is het volgens verzoekster verbazingwekkend dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich onmogelijk kan voorstellen dat verzoekster de laatste 12-15 maanden aldaar niet zou gewoond hebben. Verzoekster stelt dat haar schoolattest wel degelijk een begin van bewijs van haar identiteit vormt. Er moet rekening gehouden worden met de moeilijke situatie waarin asielzoekers zich bevinden. Het document zelf wordt niet in twijfel getrokken waardoor de bewijswaarde ervan niet mag worden geminimaliseerd. Aangezien verzoekster tot nog toe geen artikels heeft gevonden met betrekking tot haar man en haar vader en ze de hulp heeft ingeroepen van een gespecialiseerde dienst, behoudt verzoekster zich het recht voor om hieromtrent bijkomende documenten voor te leggen in de latere fase van de procedure. Verzoekster vervolgt met een theoretisch betoog over de vluchtelingendefinitie en stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op correcte wijze rekening heeft gehouden met verzoeksters asielmotieven en die van haar partner die wel degelijk kunnen aanvaard worden, gelet op de objectieve gegevens die over de Russische Federatie en Tsjetsjenië bekend zijn. Verzoekster verwijst opnieuw naar het *"Country of Origin information"*. Het kan verzoekster niet kwalijk genomen worden dat zij dit gevaarlijke klimaat wenst te ontvluchten, ook al heeft de verzoekende partij objectief gezien niets misdaan. Verzoekster wijst erop dat het voldoende is dat haar de kenmerken die aanleiding geven tot de vervolging worden toegedicht omwille van haar echtgenoot of vader die als rebellen strijden.

In een tweede middel, met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsverplichting. Tevens voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoekster citeert de definitie van subsidiaire bescherming zoals opgenomen in de wet en oppert dat de bestreden beslissing dubbelzinnig te noemen is omdat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert dat er geen open oorlog is in Dagestan, maar dat hij toch moet toegeven dat er acties zijn van de rebellen waarbij burgerslachtoffers vallen. Het is niet duidelijk waarom deze acties niet in aanmerking kunnen genomen worden als een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekster is het niet duidelijk of rekening gehouden wordt met de aanbevelingen van het UNHCR waardoor er geen deugdelijke motivering is.

2.2. Beide middelen zijn niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur aangezien verzoeker in gebreke blijft aan te duiden op welke wijze deze algemene rechtsbeginselen of beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land en de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (RvS 22 januari 2003, nr. 114.826). Het kan niet worden betwist dat de Commissaris-generaal ertoe gerechtigd is de asielzoeker aardrijkskundige en maatschappelijke vragen te stellen, teneinde de afkomst van de asielzoeker te controleren (cf. RvS 23 januari 2006, nr. 154.036).

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen enkel identiteits- of nationaliteitsbewijs aanbracht. Daarom werd verzoekster tijdens het gehoor gevraagd om belangrijke gebeurtenissen, aanslagen, grote werken, publieke gebeurtenissen, etc. te beschrijven om haar recent verblijf in Dagestan aldus aannemelijk te maken. Verzoekster dient echter op deze vragen het antwoord schuldig te blijven (stuk 3, gehoorverslag CGVS 19/01/2010, p. 18). Het feit dat verzoekster volgens de beweringen uit haar verzoekschrift een bedreigde vrouw is uit een overwegend islamitisch land, ontheft haar niet van haar bewijslast. De voorzichtigheid die aan de dag moet worden gelegd bij het evalueren van de kennis van de asielzoeker over zijn regio van herkomst zoals die wordt omschreven in het UNHCR-handboek dat verzoekster citeert en in het document over de "*Country of origin information*" dat verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegt, veronderstelt dat de asielzoeker minstens een summiere, doch geloofwaardige kennis tentoonspreidt, terwijl verzoekster in casu driemaal expliciet werd gevraagd iets mee te delen dat haar recente verblijf in Khasavyurt zou ondersteunen, waarna zij finaal besluit: "*Ik weet het niet precies*" (stuk 3, gehoorverslag CGVS 19/01/2010, p. 18). Hieruit kan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder motiveringsgebrek of manifeste beoordelingsfout besluiten dat er weinig geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij recent nog in Dagestan verbleef.

2.7. Om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen, dient de asielzoeker trouwens een verband aan te tonen tussen zijn persoon en het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Verzoekster stelt ten onrechte dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen recent verblijf wordt vereist, terwijl dit geen voorwaarde is in de definitie uit het Vluchtelingenverdrag of de Kwalificatierichtlijn. Zoals in punt 2.6. weergegeven, blijft verzoekster totaal in gebreke aan te tonen ten

aanzien van welk land haar ingeroepen vrees dient te worden beoordeeld. De Raad ziet niet in waaruit verzoekster afleidt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar schoolattest impliciet als een bewijs van haar verblijf zou aanzien. Zonder de bewijskracht van dit stuk te miskennen wordt in de bestreden beslissing immers terecht gesteld dat dit document, dat na verzoeksters aankomst op Belgisch grondgebied werd opgemaakt, geenszins verzoeksters identiteit kan aantonen en haar verblijf in Dagestan tot maart 2009 niet kan bevestigen. Waar verzoekster verwijst naar de objectieve gegevens die over de Russische Federatie en Tsjetsjenië bekend zijn, dient te worden benadrukt dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade moet in concreto worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.8. De verzoekende partij verliest bovendien uit het oog dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en dat niet ieder afzonderlijk in aanmerking genomen element een zelfstandig weigeringsmotief hoeft te vormen (RvS 22 januari 2003, nr. 114.864). Verzoekster brengt immers niets in tegen de vaststelling dat zij haar asielrelaas geenszins kan staven en dat haar verklaringen over het feit dat haar man door de Kadyrovtsi gezocht werd, waarbij verzoekster werd ontvoerd om informatie te verstrekken, maar waarbij geen huiszoeking werd uitgevoerd in zijn woonst erg weinig consistentie vertonen (zie bestreden beslissing). Uit het geheel van de motieven die steun vinden in het administratieve dossier, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag. Er werd geen schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht aangetoond, noch een manifeste beoordelingsfout.

2.9. In haar tweede middel, dat op de weigering van de subsidiaire bescherming slaat, beperkt verzoekster zich tot de stelling dat ze het oneens is met de beoordeling van de situatie in Dagestan in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster vraagt zich af of er rekening werd gehouden met de aanbevelingen van het UNHCR, maar verduidelijkt niet in welk opzicht dit een ander licht zou werpen op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Blijkens de aan het administratief dossier toegevoegde informatie vallen bij de confrontaties tussen de rebellen en de autoriteiten slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers (stuk 13, Landeninformatie, SRB Russische Federatie, Dagestan, Algemene en veiligheidssituatie, update november 2009", p. 16). Uit deze gegevens kan worden afgeleid dat er actueel in Dagestan voor burgers geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekster toont met haar vrijblijvende opmerking geen schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht en toont evenmin een manifeste beoordelingsfout aan.

Beide middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN